

СПІВПРАЦЯ МІЖНАРОДНИХ НЕУРЯДОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ТА ООН У СФЕРАХ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ

Голуб Єгор,

студент 4-го курсу , групи 18-Д
Криворізького факультету НУ «ОЮА»

Науковий керівник :

Стець О. М., д.ю.н.,

завідувач кафедри конституційного, міжнародного
та приватного права, доцент

В сучасному своєму розумінні міжнародні організації як правовий феномен виникли наприкінці XIX – початку XX століть, коли потреби світового розвитку обумовили необхідність створення постійно діючих колективних міждержавних органів, в історії людської цивілізації вже був накопичений певний досвід створення міжнародних об'єднань. Так, у Древній Греції в VI столітті до нашої ери були створені перші постійні міжнародні об'єднання – симмакії й амфіктіонії. Вони являли собою релігійно-політичні союзи племен (громад) і міст із загальними святилищем, казною, правилами ведення війни. Найбільш відомі Лакедемонська і Делоська Симмакії, а також Дельфійсько-Фермопільська амфіктіонія, у яку входили 12 громад Середньої Греції і Фессалії.

Ці об'єднання стали прообразами майбутніх міжнародних організацій.

Виникнення міжнародних організацій у XIX столітті стало відображенням і результатом становлення об'єктивної тенденції до інтернаціоналізації багатьох сфер життя суспільства.

Міжнародна організація — це об'єднання держав відповідно до міжнародного права і на основі міжнародного договору для здійснення співробітництва в політичній, економічній, культурній, науково-технічній, правовій та інших галузях, що має необхідну для цього систему органів, права й обов'язки, похідні від прав і обов'язків держав, і автономну волю, обсяг якої визначається волею держав-членів.

Хочу приділити увагу до Верховного комісара ООН у справах біженців.

Відповідно до Статуту Управління Верховного комісара ООН у справах біженців (УВКБ), прийнятим у 1950 році, Верховний комісар, діючи під керівництвом Генеральної Асамблеї, бере на себе обов'язки із надання міжнародного захисту, під егідою ООН, тим біженцям, які підпадають під дію даного Статуту, і з вишукування остаточного вирішення проблеми біженців шляхом виявлення сприяння урядам і, за згодою відповідних урядів, приватним організаціям для полегшення добровільної репатріації указаних біжен-

ців або їхньої асиміляції в нових країнах. Особливість діяльності Верховного комісара полягає в тому, що вона є цілком аполітичною за своїм характером; вона носить гуманітарний і соціальний характер і стосується, як загальне правило, лише окремих груп і категорій біженців. Відповідно до визначення, що міститься в Статуті УВКБ, біженцями є ті особи, що у силу цілком обґрунтованих побоювань стати жертвою переслідувань за ознаками раси, віросповідання, громадянства, приналежності до певної соціальної групи або політичних переконань перебувають за межами країни своєї громадянської приналежності і не можуть користуватися захистом цієї країни або не бажають користуватися таким захистом через страх піддатися гонінням. УВКБ здійснює свої програми допомоги цілком за рахунок добровільних внесків урядів і коштів із приватних джерел. Верховний комісар слідує керівним директивам, що даються йому Генеральною Асамблеєю або Економічною і Соціальною Радою. Верховний комісар забезпечує захист біженців, піклування про яких входить у компетенцію його Управління, шляхом:

- сприяння укладанню і ратифікації міжнародних конвенцій про захист біженців, спостереження за виконанням цих конвенцій і пропозиції необхідних поправок до них;

- сприяння за допомогою спеціальних угод з урядами виконанню будь-яких заходів, що мають своєю метою полегшення становища біженців і скорочення числа біженців, що потребують захисту;

- сприяння урядовим і приватним зусиллям, спрямованим на заохочення добровільної репатріації біженців або їхньої асиміляції в нових країнах;

- полегшення допуску біженців на територію різних держав;

- одержання від урядів інформації щодо числа біженців на їхній території і становища їх, а також законів і постанов, їх що стосуються;

- підтримки контакту з заінтересованими урядовими і неурядовими організаціями. Крім того, у межах наданих у його розпорядження коштів Верховний комісар займається іншими видами діяльності, у тому числі репатріацією і розселенням. Йому доручається завідування всіма суспільними або приватними коштами, одержуваними ним із метою надання допомоги біженцям, і розподіл їх між приватними та державними установами. Верховний комісар володіє в рамках ООН певним правовим статусом. Зокрема, він має право викладати свою точку зору в Генеральній Асамблеї, у ЕКОСОР і в їх допоміжних органах. Крім того, Верховний комісар щорічно зобов'язаний представляти доповідь Генеральній Асамблеї через ЕКОСОР; його доповідь розглядається як окремий пункт порядку денного Генеральної Асамблеї.

Також зверну вашу увагу до Верховного комісара ООН із заохочення та захисту всіх прав людини.

Посада Верховного комісара ООН із заохочення та захисту всіх прав людини була заснована відповідно до резолюції 48-ї сесії Генеральної Асамблеї ООН у грудні 1993 року. Верховним комісаром є особистість, що характеризується високими моральними устоями і чесністю й володіє досвідом, у тому числі в галузі прав людини, а також загальними знаннями і розумінням різних культур, що особливо необхідно для безстороннього, об'єктивного, невідбиркового й ефективного виконання обов'язків Верховного комісара. Верховний комісар призначається Генеральним секретарем ООН і затверджується Генеральною Асамблеєю на чотирирічний період із можливістю продовження ще на один термін. За своїм статусом Верховний комісар є заступником Генерального секретаря ООН. Він діє в рамках Статуту ООН, Загальної декларації прав людини, інших міжнародних документів в галузі прав людини і несе основну відповідальність за діяльність міжнародного співтовариства в галузі прав людини. Верховний комісар з прав людини представляє щорічну доповідь про свою діяльність у відповідності зі своїм мандатом Комісії з прав людини, а через ЕКОСОР — Генеральній Асамблеї ООН. У рамках загальної компетенції, повноважень і рішень Генеральної Асамблеї, ЕКОСОР і Комісії з прав людини можна назвати такі обов'язки Верховного комісара:

- заохочувати і захищати ефективне здійснення всіма людьми всіх громадянських, культурних, економічних, політичних і соціальних прав;

- виконувати завдання, доручені йому компетентними органами системи Організації Об'єднаних Націй в галузі прав людини, і представляти їм рекомендації з метою сприяння ефективному заохоченню і захисту всіх прав людини;

- заохочувати і захищати реалізацію права на розвиток і посилювати для цього підтримку з боку відповідних органів системи ООН;

- надавати через Центр з прав людини Секретаріату й інші відповідні установи консультативні послуги і технічну та фінансову допомогу на прохання заінтересованої держави і, при необхідності, регіональних організацій з прав людини з метою підтримати здійснення заходів і програм в галузі прав людини;

- координувати відповідні навчальні і пропагандистські програми Організації Об'єднаних Націй в галузі прав людини;

- відігравати активну роль у справі усунення нинішніх перешкод і вирішення нових завдань на шляху до повної реалізації всіх прав людини й у справі недопущення продовження порушень прав людини у всьому світі;

- розширювати міжнародне співробітництво з метою заохочень і захисту всіх прав людини;
 - координувати діяльність в сфері заохочення і захисту прав людини в рамках усієї системи ООН;
 - здійснювати загальне керівництво діяльністю Центру з прав людини.
- Управління Верховного комісара розміщається в м. Женеві (Швейцарія)

КРИТЕРІЇ ПРИЙНЯТНОСТІ ЗАЯВИ ДО ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

Голуб Ольга,

студентка 4-го курсу , групи 18-Д
Криворізького факультету НУ «ОЮА»

Науковий керівник :

Стець О. М., д.ю.н.,

завідувач кафедри конституційного, міжнародного
та приватного права, доцент

Всі ми знаємо що, Європейський Суд з прав людини це – міжнародний судовий орган, юрисдикція якого поширюється на всі держави-члени Ради Європи, що ратифікували Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод, і включає всі питання, які стосуються тлумачення і застосування конвенції, включно з міждержавними справами й скаргами окремих осіб. Стаття 34 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод(далі - Конвенція) встановлює, що Європейський суд з прав людини може приймати заяви від будь-якої особи, неурядової організації або групи осіб, які вважають себе потерпілими від допущеного однією з Високих Договірних Сторін порушення прав, викладених у Конвенції або протоколах до неї. Високі Договірні Сторони зобов'язуються не перешкоджати жодним чином ефективному здійсненню цього права. Згідно правила 47 Регламенту Європейського суду з прав людини кожна заява, про яку йдеться у статті 34 Конвенції, подається на бланку, наданому канцелярією, якщо голова відповідної секції не вирішить інакше.

Вона має містити:

- 1) ім'я, дату народження, громадянство, стать, рід занять та адресу заявника;
- 2) ім'я, рід занять та адресу довіреної особи, якщо така є;
- 3) найменування Договірної Сторони або сторін, проти яких подається заява;